

Miscellanea

I.

Byzantinský sonet

protistátním akrostichem *

Veliký Stalin, jak to říci?
Radostné slunce žitných klasů!
A co je v světě ryzích klasů
Mlaholným hymnem zní mu vstříc.

Leninská pravda v jeho jasů
Jak maják plá nám stále víc:
Do dále září jeho líc,
U rálem, Moskvou, po Dombasu.

Staline, zdroj svobody!
Tvé jméno volá národy
A napřimuje jejich šíje.
Lid s láskou chrání je v své hrudi
I Ameriku zvuk ten budi,
Neboť Tvým jménem země žije.

(* zde je akrostich graficky zdůrazněn)

α

II

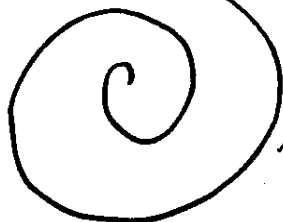
List do věčnosti

Proč jsme se nikdy neviděli?
 Rozličných prostor rozhraní,
 Extraneukleidovské cely
 Zabránily nám v setkání.

Uzorpem svažen hříšník zběli:
 Dnů svobody jsme dočkali,
 Excesy mocných, jež zde pněly
 Ni koho příliš nepáli.

Takových losů bylo spousta
 v sovětské soctepublice!
 Já jsem, bratře, dělal ghosta,
 ač spíše v matematice.

Už nepovíš nám, jak to bylo.
 Ať tak či tak, to dílo zbylo.

III

Urogaľský sonet.*)

Cum ey aŭdí que tu seych mortú,
 Kalousek, dichťinctú poëta,
 en la raketa som franchportú
 a Geomima, tuy planeta,

Unde tu en um marinú portú
 vicchisti quomod' ancoreta,
 chcribent poësia secreta
 en quel de tuy chpritu occultú hortú.

Comburtarte sont venudoych
 loch porcoych que te prim roderú
 ac lagrymabënt commovudoych.

Combucto te, venerú via.

Solum remanse memoria
 de te quom um poëta verú.

(* Srovněj text: »Zpráva o skutečné události, seběhnuvši se na planetě Geomima«. Host, 7/91, str. 227-232.

Překlad předchozího urogalského sonetu,

aneb s'm sobě Pseudo { Janovským,
Čiurným,
Svatou Kadlecem, } a podob.

Když slyšel jsem, že smrt tě sklála,
Kalousku, pěvče vzácných vzletů,
raketa má se na pouť dala
až Geomimu na planetu,

k přístavu, kde tvá skrýše stála,
příhodná pro anachoretu;
tam psal jsi básně, ukryt světu
v zahradě, jež v tvé duši plála.

A na kremaci trou se sjeli
žráci tvé duše, vepři draví,
a dojatě dnes zaslzeli.

Pak zase rozešli se v chvatu.

Po tobě pamět zůstala tu
že žil jsi ~ byl jsi básník pravý.

~ 72 ~

Poznámka: Překládat vlastní básně je stejně těžké,
jako říci, a vyšlo mi Cosi na způsob
Vrchlického. Překvapivá zkušenost.

I Aspoň trochu zaškokrtat.

Krácějme s dobou, budme moderní:
čto dělato za pšoukšni piva?
Zpěněná múza na mne kývá
z enklávy dřív snad klášterní.

Má zvláštní říhající říz,
leč nedokážu to s ní nikam.

» Parce, pater, parce virgis
iam nunquam plus carmina dicam!«

Kde jsem se to octnul?

Veřejně ve zahradě.

Zarostla různým magořím a šrutem.

Vzdávám mu poctu:

Stojí správně v řadě.

Ve světě divném, smrdutém a krutém.

α

~ 73 ~

ԲԱԳՅՈՒ ՔՆՅԺՈՒ

Եւ յիմա շէմսն ի ԹՅՕՅԴՅԻ Եւ յիմա յիմա
զի յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա,
ՕՅՍԻ Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա,
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա.

Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա,
ՕՅՍԻ Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա.

Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա.

Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա
Եւ յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա յիմա.

Kosmický upír.

V hlubinách kosmu cesta daleká,
 kde oči světa hledí přes propasti,
 a černý motýl odtud přilétá,
 aby se mohl na mé duši pásti.

Sesterem noh ji drží jako v pasti
 ohnivým sasákem ji pronikáje;
 tu duše celá umdlévá a táje
 podivnou, dosud nepoznanou slasti.

Změněna v černou růži sametovou
 vteřinu každou nekonečně zmírá
 blaženě krutou smrtí stále novou;
 vždy stále další propadá se branou,
 když ohňostroje hvězd vesmírem plnou
 jenž tise, mezúčastněn, jimi žirá.

α

Poznámka: Toto je sonet na šet rýmů: 2a, 4b, 2c, 2d, 2e, 2f
 které nemají zde vlastní deklara.

Leoninský sonet na Z.N. *)

Proč Smetanou že živi ta Nejeda se zmije
 těžes?
 Teutonský že Kolář v hudbě ji silno koval.
 Zdeněk Režný.

Kdys Smetanou se živý
 zmijový kmet cpál do sytosti,
 když teď ještě neživý,
 Vyšný hrad má jeho kosti.

Tento dědouš vždy rudý
 pokazil naše krásné školství:
 Národ v mysli chudý
 sklouznul v mrzké tu pacholství.

Soudruhy že vznešené,
 hle, mají jeho kosti nečisté
 v půdě tu posvěcené,
 potupou českou je zajisté.

Kletba ho pod kamenem
 tíží s mrzkým jeho jménem.

~ 76 ~

(*) Rýmované hexametry, časoměrné) ~ Jinak je to sonet na 7 rýmů:
 abab cdcd efef gg.

Vzpomínka na návštěvu.

Po dvaceti letech doma:
Procházím se po Příkopě.
Čikán visí na mé stopě:
» So tu khāmes, Roma, Roma? «
» Andr' o Hrad hi Václav Havel,
vaš oda me som bachťalo;
the tu khāmes te čoravel
mangrenstar, tu bāro bālo!?! «
Čikán velice se diví,
že jsem mluvil jeho řeči;
koušek dále trubka ječí,
jazz tam vaří jako divý:
» Kaj basāven, ač nor odoj
mižechenge nāne giloj. «

Sonet na ukončení dekad.

V teřiny času stále mijejí,
pije je smrt, volavka s bílým okem:
poslední sonet » Miscellanei «
na objednávku píšu, jaksi bokem.

V těch dekadách jsem si byl vlastním sokem,
úkol si dával těžký raději,
než abych šlapal běžnou kolejí,
básníků dnešních prosaicným krokem.

Sámému sobě stroje úklady,
úkoly jsem si dával stále těžší,
řešil jsem básně jako příklady,

a v soustředění tichém jsem je chystal.
Tak každý sonet rostl jako krystal,
složitě souměrný tvar, který těší.

✍